

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Když se odehrávají nejvýznamnější věci našeho života,
často v té chvíli nechápeme, co se děje.“*

Clive Staples Lewis

Úvodní slovo

Stalo se minulou sobotu, že v našem kostele začínalo několik děkanátů z Vysočiny svou pouť „Ke kořenům diecéze“, tu, na které se před měsícem z naší farnosti ukázala sotva hrstka jednotlivců, a děly se přitom věci nevídané: Z kostela vyšel dlouhý průvod poutníků nesoucích v čele obraz Svatotomské Madony, v malých skupinách se modlili růženec a bez nějaké okázanosti prošli městem až do katedrály. Už před tím zde byla hlava na hlavě, nepamatují náš kostel tak zaplněný.

A tak mě napadlo zeptat se jednoho z přítomných kněží, jak to dělá, aby se na pouť vydala dohromady taková síla

lidí? Odpověděl, že si myslí, že nejdřív se taková síla lidí musí ztotožnit s vlastní farností. Teprve pak se může vyrazit jinam.

Myslím, že zde v Brně to moc neumíme. Nejprve se rozhlížíme, kde je jaká mimořádnost, kam bychom se vydali na mši tentokrát, event. kde je v tuto dobu bohoslužba nejbliž. Farní pospolitost se jaksi vytrácí. Přitom farnost může být více než „servisní stanoviště“!

Přejme si, abychom ve svých farnostech nacházeli svá místa jistoty, odkud se budeme rádi vydávat do světa a kam se budeme ještě raději vracet!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Rytmická mše** – 1. 11. (na slavnost Všech svatých) při večerní mši sv. v 17:30 zazní Rytmická mše „Jdu k Božím dveřím“ (Z. Pololáník). Zpívá chrámový sbor Jolly Singers s doprovodem orchestru.

• **Pozvání na modlitební společenství** – Zveme mladé lidi cca mezi 25 – 35 lety do modlitebního společenství. Přihlásit se můžete do 11. 11. 2007 na telefon 732 289 849 (volejte prosím večer okolo 20. hodiny) Scházíme se jednou za čtrnáct dní ve středu večer (bližší informace viz telefon).

Za všechny srdečně zve Monika Zouharová

• Ve dnech 1. a 2. listopadu lze získat při návštěvě kteréhokoli kostela plnomocné odpustky pro duše v očistci při splnění těchto tří základních podmínek: Svatá zpověd' (není nutné ji přijímat zrovna v tyto dny, stačí v blízkém čase před nebo po), svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce. Dále je nutno se při návštěvě kostela pomodlit modlitbu Otče náš a Věřím v Boha. Od 1. do 8. listopadu lze takto získat plnomocné odpustky také při návštěvě hřbitova. Opět je nutno splnit tři základní podmínky a dále se na hřbitově pomodlit (třeba jen v duchu) za zemřelé.

Informace z diecéze

• **Kurz pro rodiče dětí do dvou let** – Cílem kurzu je co nejbezpečněji provést rodiče obdobím prvních měsíců života dítěte. Většina z rodičů se na příchod děťátka zodpovědně připravuje, ale konkrétní otázky přináší teprve sama praxe. Tento kurz chce rozšířit a obohatit to, co se dočtete v knihách, především o možnost sdílení konkrétních otázek jak s odborníky z oblasti pediatrie a psychologie, tak s rodiči, kteří se nacházejí ve stejné životní fázi. Kurz se koná v Centru pro rodinu a sociální péči na Josefské 1 ve velkém sále v přízemí. Přihlášky a informace na tel.: 542 21 74 64 nebo e-mail: dana.chaloupkova@centrum.cz

• Při příležitosti 230. výročí založení brněnské diecéze proběhne 10. 11. v Brně v prostorách Biskupského gymnázia na Barvičově ulici symposium s názvem „Brněnská diecéze 1777 – 2007: historie a současnost“. Témata přednášek: Důvody a předpoklady vzniku brněnské diecéze; Založení Biskupství brněnského a následné josefínské reformy; Diecézní synody; Brněnský alumnát, doba kněžských osobností; Němečtí katolíci v brněnské diecézi před poválečným odsunem; atd.

Více informací získáte na adrese: <http://www.biskupstvi.cz/pastorace> nebo na Pastoračním středisku brněnské diecéze.

• **Adventní duchovní obnova manželů**
Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně nabízí manželským párům „Duchovní obnovu manželů“, jako přípravu na nadcházející advent. Uskuteční se o víkendu 30. 11. – 1. 12. 2007. Začíná se v pátek večerí a končí v sobotu večerí. Setkání nabízí manželům podstoupení od denních starostí a prostor k zamyšlení nad duchovním rozměrem manželství, svým vztahem k Bohu i nejbližším. Po celý víkend mají manželské páry příležitost k svátosti smíření nebo osobním rozhovorům s knězem.

- *Místo konání: Rekreační středisko Drak v Křižanově*
- *Cena: 940 Kč/pár*
- *Informace na tel: 542 21 74 64*

CENTRUM PRO RODINU
A SOCIÁLNÍ PÉČI

Liturgický sloupek

Vyznávám se všemohoucímu Bohu

Připravuje se Nejsvětější oběť a já jsem pozván, abych ji obětoval spolu s Ježíšem. K tomuto svatému dění bych měl přistoupit s pokorou a čistým srdcem. Proto je na začátku mše svaté zařazen úkon kajícnosti. Kněz nás k němu vyzývá slovy: „*Dříve, než budeme slavít památku Páně, je třeba,*

abychom se dobře připravili: proto zkoumejme každý sám sebe a vyznejme – Bohu i sobě navzájem své hříchy“. Bohu proto, že je svatý a milosrdný, bratrům a sestrám proto, že jim můj hřích přímo či nepřímo ublížil. Po této výzvě je chvilka ticha, kdy můžeme Bohu vyznat svoje osobní viny. Jistě za tu krátkou chvíli nestihneme důkladně zpytovat svědomí, ale snad jsme o tom přemýšleli před mší svatou nebo doma v osobní modlitbě. Bez této předběžné přípravy tu chvilku ticha nezužítujeme. Po tichu následuje společné vyznání:

„*Vyznávám se všemohoucímu Bohu a vám všem, že často hřeším myšlením, slovy i skutky a nekonám, co mám konat ...*“
Všimněme si, že se vyznáváme nejen z toho, co jsme udělali špatně, ale i z toho, co jsme neudělali a měli udělat. O toto „zanedbávání dobrého“ by mělo být nepochybně rozšířeno naše zpytování svědomí.

Ano, uznávám, že jsem slabý a hříšný, a proto chci prosit za odpuštění a dovolávám se přímluvy Matky Boží, Panny Marie, andělů a svatých a také přímluvy bratrů a sester, kteří jsou se mnou na mši svaté. Vidíte, jak jsou nám prospěšní tito bratři a sestry? A tak na ně s vděčností pohlédneme a prosme, aby i jim Bůh odpustil. Vyznání se s námi modlí i kněz: i on je člověk, který potřebuje očištění od vin. I jeho zahrňme do svých přímluv. Úkon kajícnosti zakončí kněz modlitbou: „*Smiluj se nad námi všemohoucí Bože, odpust' nám naše hříchy a doved' nás do života věčného*“. Dává nám tím vlastně rozhřešení, i když

to není rozhřešení svátostné (nenahrazuje to rozhřešení, které dostáváme ve svátosti pokání). Můžeme však věřit, že Bůh sám nás očistil a že se nyní smíme připojit k Ježíšově oběti.

Uvedené „Vyznání“ je jenom jedním z několika způsobů úkonu kajícího. V dalších způsobech se odvoláváme na Boží milosrdenství, na vykupitelský čin Ježíše Krista a na jeho přímluvu za hříšníky. Za jednotlivými zvoláními se objevuje několikrát prosba: „*Pane, smiluj se nad námi*“ jako úpěnlivé volání k milosrdnému Bohu.

Je správné, že se v našem kostele způsoby úkonu kajícího střídají – může to pomoci více se soustředit na pronášená slova, aby naše vyznání bylo opravdové a abychom vděčně přijímali Boží odpuštění.

Před lety jsem byl přítomen na mši svaté, kterou sloužil pro mladé lidi francouzský kněz Guy Gilbert. Tento kněz se věnuje pastorační práci mládeže bez domova na jednom pařížském předměstí. Místo pronášení slov úkonu kajícího vzal kytaru a zpíval píseň o opuštěném chlapci, kterému nikdo nenabídl domov, který nikdy nezažil lidskou lásku. Kde jsem byl já křesťan? Tři tisíce mladých lidí plakalo nebo bylo hluboce dojata. Kéž bychom takovým způsobem prožívali úkon kajícího!

A. Svoboda

Fryšava

*aneb poslední výlet s panem kaplanem
Josefem Rybeckým*

V jednom z minulých Tomášků jste mohli číst o ministrantském výletě, uskutečněném minulý rok za podivuhodnostmi Prahy. Tentokrát se jednalo o výlet v květnovém víkendu do přírody, konkrétněji do skal na Vysočině. Byli jsme ubytováni na faře ve Fryšavě. Hlavní lákadlo tohoto výletu bylo lezení na skály pod vedením horolezců, kteří jsou známí pana kaplana.

První den nám horolezci ukázali, jak se dá použít horolezecké vybavení mimo skály. Udělali nám tzv. „univerzální“ houpačku v podobě lana přehozeného přes strom, kde se u jednoho konce uchytil karabinou jeden houpající se člověk a ostatní tahali za druhý konec lana. Dalo by se to přirovnat k něčemu mezi houpačkou a bungee-jumpingem. A na dobrou noc nám ještě Vojta M. ukázal své umění s ohnivými řetězy. Další den dopoledne byl věnován pomocným pracím (štípání dříví, zametání, . . .), kterými jsme „zaplatili“ za nocleh. Poté jsme vyrazili k Devíti skalám. Překvapilo nás, co všechno se učí při studiu na kněze, pan kaplan umí lézt po skalách na jedničku. Také my jsme měli možnost si lezení vyzkoušet, dokonce v třetí obtížnostní třídě. Z vrcholku jsme pak mohli slaňovat z výčnělku skály na druhé straně s pomocí lana a karabiny.

Asi jako když z pražského Petřína jezdí lanovka, ale mnohem rychleji.

Poslední den, v neděli, po mši, kterou sloužil pan kaplan (to také umí ze studií), jsme vyrazili do Žďáru nad Sázavou. Pan kaplan se zřejmě lidem zamlouval, proto sloužil ještě jednu mši ve vedlejší vesnici. Setkali jsme se s ním až u Santiniho kaple na Zelené Hoře (psáno s velkým H, protože je to asi taková hora jako naše Kraví). Bob nám udělal odborný výklad o symbolice ukryté v této památce, zapsané do seznamu světových památek UNESCO. Santini při budování církevních staveb používal také symboliku čísel, např. jeho oblíbená čísla byla 5 a 10, proto pěticípé či deseticípé hvězdy, výklenky. Uvnitř nám průvodce řekl v podstatě to samé učenějšími slovy, ale hlavně dráž!. V areálu zámku hraběte Kinského, jehož součástí je kostel Panny Marie, shodou okolností ten den probíhala oslava 15. výročí služby znovuobnovené diecézní charity naším otcem biskupem. Tak jsme měli možnost se přidat k oslavám, např. pitím limonád nabízených zdarma, „dojížděním“ dobrého gulášku a párků v rohlíku. Méně obezřetní se mohli, tentokrát už za peníze, zapatlat cukrovou vatou jako za mlada. Také kulturní program nebyl špatný. Zrovna tam zpíval celkem obstojně nějaký brněnský gospelový sbor.

Protože se nám nechtělo ve Žďáře zůstat navěky a víkend se schyloval ke konci, rozhodli jsme se odjet domů. Moc se nám víkend vydařil, a přestože to byl skutečně poslední výlet s panem kaplanem

Rybeckým, doufám, že to nebude znamenat konec ministrantských výletů. Ani není nutné, aby se jeho nástupce jmenoval Petr nebo Josef, ani aby tak perfektně zvládal lezení-horo.

jeden z mála účastníků Štěpán K.

Prosba redakce

Milí čtenáři Tomáška,

jsme rádi, že je mezi vámi spousta těch, kteří občas rádi napíší nějaký příspěvek a přispějí tak svojí pověstnou trochou do mlýna. Tomášek je díky vašim příspěvkům obsahově bohatší, zajímavější a koneckonců i „tučnější“. Rádi bychom vás touto cestou požádali o pomoc při vymýšlení Bystrých hlav. Náš dosavadní zdroj báječných křížovek a rébusů opustil redakci, a tak bychom rádi uvítali mezi sebou někoho ochotného věnovat se tomuto tématu. Na věku nezáleží, důležitá je především nápaditost. Pokud máte zájem se s námi spojit, neváhejte a přijďte na naši nejbližší redakční uzávěrku (termín je uveden v tiráži Tomáška; scházíme se v boční kapli kostela v 10h po mši svaté).

Vaše redakce

Fotoreportáž

z 3. kongresu Papežského misijního díla dětí (6. října 2007)

Misijní kongres dětí

Děti z naší farnosti se již od ledna připravovaly na tento den. Vždy jedna neděle byla věnována každému kontinentu. Cílem celé přípravy bylo získání misijního ducha a také, aby děti cítily solidaritu s ostatními lidmi na světě. Děti připravoval otec J. Rybecký, který tomuto tématu věnoval i středeční mše pro děti. Na těchto mších několikrát zazněla i hymna Papežského misijního díla dětí Pošli mě, půjdu já. Děti v rámci této přípravy malovaly a prodávaly pohledy, vyráběly a malovaly svá dílka určená pro prodej na misijním jarmarku, soutěžily ve vyplňování tajenky a postupně tak psaly modlitbu na stuhu, kterou si braly s sebou na tento misijní kongres.

Markéta Migotová

* * *

V půl deváté jsme se všichni, co se přihlásili, sešli před kostelem svatého Tomáše. Chvíli jsme počkali, jestli ještě někdo nepříjde, a pak jsme šli společně na Petrov. Pak následovalo rozdávání misijních pasů a barev pro naše vlajky. Šli jsme do kostela, kde nám byly řečeny informace o misijním dnu. Pak jsme šli po skupinkách do Ameriky (kostel sv. Tomáše). V Americe se mi asi nejvíc líbila atrakce pavoučí síť, kde byly natáhnuté různé provazy a my jsme je měli přelézt bez toho, aniž bychom se jich dotkli. Bylo tam také výborné občerstvení. Pak jsme šli do Evropy (kostel sv. Jakuba). Tam to bylo

super, až na to, že jsme tam byli tak dlouho, že jsme tam nestihli žádné stanoviště, a tak nám nezbylo nic jiného než se vydat do Asie (kostel u Jezuitů). Tam jsem si vyrobila kytičku způsobem, že se vystříhla, polepila a posypala barevným pískem. Pak jsme šli do Afriky (kostel u Minoritů) – tam se mi nejvíc líbilo skládání origami, kde jsem si vyrobila krásného ptáčka, a pak už jsme zase museli jít dál k poslednímu kontinentu, do Austrálie (kostel sv. Michala), kde mě zaujalo tolik stanovišť, že bych je snad nedokázala vyjmenovat – například střílení z luku, šipky atd . . . Nakonec jsme šli na závěrečnou mši na Petrov. A to je asi tak všechno, co bych vám k tomu řekla. Nashle příště!

Lucka Chudová

* * *

Na začátku byl sraz před kostelem sv. Tomáše a pak se šlo na Petrov. Tam se říkalo, co jak budem dělat a že do pasů se budou zapisovat disciplíny, které se dělaly u kostelů. Pak byla scénka o tom, že místo bonbónů, dortů a dáreků pošlou peníze na chudé děti a lidi. Když scénka a povídání skončily, tak všichni šli do různých kostelů. Červená vlajka (naše skupina) se vydala k Tomáškovu na Ameriku, bizony, otrávené šípy, . . . což se konalo v parku za Tomem.

V kostele bylo divadlo o tom, jak tam vnikli divoši a dokazovali, že jejich bohové jsou lepší, protože tancují. Posvátných léčivých bylin, dýmek míru . . . a ostatních disciplín bylo strašně moc, takže se všechno nedalo stihnout. Červená

vlajka pak putovala k Jakobovi, kde byla Evropa, pak disciplíny jako tančení a vyrábění panenek (divadlo o mniších v kutně). Potom jsme došli k Jezuitům a tam byla Asie a foukačky a malování a ukázky karate. Potom 5. skupina přišla k Minoritům na Afriku. Kromě A-u, Hu-ha-Hu-bum-bum tam byla možnost ještě filmu, louskání ořechů, hledání perel v moři a vyrábění peněz a kytiček. Nakonec se šlo k Michalovi na Austrálii, kde se hrály hry (disciplíny) na motivy australského života. Když z Austrálie byly všechny disciplíny splněny, tak se dostával časopis Nezbeda a dobrůtka. Z her to bylo všechno a pak se šlo na Petrov na mši.

Tam mluvil pater Šlégr o misiích, jak se za ně máme modlit a odříkat si některé věci. Nakonec měly holky taneční vystoupení, které mělo ukázat, jak je důležité pomáhat chudým a potřebným. Nakonec se zpívala hymna misijního kongresu „Pošli mě, půjdu já“, takže se po ní fakt všichni sebrali a šli, kromě těch, kteří na Petrově ještě uklízeli. Myslím, že kongres se všem líbil, hlavně některé disciplíny, u kterých jsme si mohli představit, jak žijí děti v jiných světadílech.

Ester Kyselková

Rozhovor

*s novým kaplanem
otcem Hynkem Šmerdou*

Můžete nám krátce poněkud přiblížit, odkud pocházíte, zda-li Vás na cestě ke kněžství formovala Vaše rodina, farnost nebo jiní lidé?

Pocházím z nedalekého Tišnova, kde jsem prožil většinu života. Ta druhá otázka ohledně mé cesty ke kněžství je poněkud složitější. Byl jsem pokřtěný jako dítě. Ale na Boží milost jsem začal pomalu odpovídat až v druhé půlce základní školy. Bůh do mého života začal vstupovat díky „dobrým vlivům“, jak je nazývá jeden mnich, především vlivem jedné katechetky a některých kněží. Myšlenky na kněžství mě začaly napadat během střední školy. Hned po maturitě jsem šel do litoměřického přípravného ročníku. Věřím, že do těch „dobrých vlivů“ patřily a stále patří modlitby a život mých předků.

Jméno Hynek najdeme v civilním kalendáři s datem prvního února, ale mezi světci jsem ho nenalezla. Je to tedy na Vás, nebo už nějaký sv. Hynek existuje?

V seznamech svatých se s jménem Hynek neseťkáme. Ale co víme, třeba jich v nebi již pár je? Obecně se jménu Hynek připisuje původ v německém Heinrich, počestěném Jindřich. Přiznám se vám, že se v Itálii pro snazší komunikaci představuji

jako Ignác. Ale určitě to není přesné. Přesto mám sv. Ignáce z Loyoly rád a přijal jsem ho za svého křestního patrona.

Máte hezké vzpomínky na Hodonín? Jak dlouho jste zde působil?

Myslím si, že Prozřetelnost dobře věděla, proč mě na rok poslala do Hodonína. Získal jsem tak jako novokněz cenné praktické zkušenosti, občas zastupoval kněze nebo sloužil mše svaté spojené s udělováním novokněžského požehnání. Když se mě hodoňští farníci ptali, zda-li se mi líbí, tak jsem odpovídal pravdivě: „Jsem spokojený, jen ta rovná ‘měsíční’ krajina okolo Hodonína by mohla být lepší, trochu kopcovatější.“

Bylo Vaší touhou dostat se do farnosti, jakou je sv. Tomáš, nebo jsou vám třeba bližší venkovské kostelíky, kde můžete znát všechny farníky jménem?

Obojí má své nesporné výhody i nevýhody. Rozhodně však nepatřím mezi ty, kteří by toužili po nějakých exkluzivitách. Nechci se nikoho dotknout, ale přiznám se, že poté, co jsem byl informován, že nastupuji ke sv. Tomáši, jsem nadšením neskákal (pan farář to může potvrdit). Spíše jsem to vnímal jako velikou zodpovědnost, která se ode mě očekává.

Znal jste Brno již dříve, máte v něm nějaká oblíbená místa?

Brno mám upřímně rád. Narodil jsem se zde, pár let jsme tu i bydleli a do Brna jsem dojížděl na střední školu. Okruh

oblíbených míst se stále zvětšuje s počtem na kole ujetých kilometrů, vzrůstá i obliba přilehlých krás přírody (okolí řek Svratky, Svitavy).

A co Vaše koníčky, oblíbená jídla, hudba? Přiblížíte nám, jaký jste?

Není pro mě snadné přibližovat se tímto „rozhovorovým způsobem“. Přesto se o to pokusím alespoň ve stručnosti. Rád sportuji: kolo, plavání, lyže apod. Poslouchám nejen vážnou hudbu. Co se týče jídelníčku – jím všechno, nepohrdnu italskou stravou. Mezi koníčky patří bezesporu cestování. Rád provázím po místech, která mám v Itálii rád, zvláště po Římě.

Máte představy, co byste rád do naší farnosti přinesl a co byste zde rád zažil?

Za pouhé dva měsíce pobytu v nové farnosti se nedá dostatečně dobře zorientovat. Odpověď proto bude znít možná až příliš vznešeně. Rád bych sloužil nejlépe podle svých schopností a svědomí. Pokusím se slavit mši svatou jak nejdůstojněji to k ní patří. Rád budu ve zповědnici prostředníkem smíření s Bohem. Ostatní ukáže čas a Vaše potřeby.

Mohou farníci něco udělat pro vás?

Často říkám, že většina různých nedorozumění či problémů vzniká tím, že se málo nebo špatně komunikuje. Přál bych si, aby se mě nikdo „nebál“ oslovit, říci svůj názor či pohled nebo požádat o cokoliv, v čem mu mohu pomoci nebo být k dispozici. Někteří farníci v Hodoníně

mi říkali, že působím příliš přísně a že se nikdy neusmívám. Byl bych rád, kdyby to u sv. Tomáše nebyla pravda.

Co Vás v poslední době potěšilo, rozesmálo?

Když jsem měl tady v Brně první mši svatou v latině, tak se přiznám, byla to ta první a dlouho jsem si nevěděl rady, jak to zvládnout: jakou zvolit výslovnost (je mi bližší ta, ve které jsem byl poslední roky jako ryba ve vodě, tedy ta italská). Pak se mi na pokoji rozezněl telefon s prosbou, abych volil raději výslovnost středoevropskou (že to nezní tak komicky jako např. v italské: močí apod.). Zkusil jsem to a šlo to. Telefon se opět „kladně“ rozezněl a to potěší . . .

Co Vás zneklidnilo?

Již z komunistické Břeclavi jsem zvyklý na odpor, pokud jde o výuku náboženství. V Brně jsem byl pozitivně překvapen dobrým přístupem ředitelů základních škol. Mrzí mě však jedna situace, která se odehrála již při první hodině náboženství, kdy jsem již asi 15 minut učil, a tu do třídy vstoupila paní družinářka a přivedla další čtyři děti. Vůbec mě v tu chvíli nenapadlo jí v tom bránit, proč taky. Ale reakce rodičů, kteří s tím nebyli seznámeni, nenechala na sebe dlouho čekat. Nejenže děti byly ze třídy předčasně odvedeny, ale samotná paní ředitelka musela rodiče usměrňovat, aby nevtrhli do třídy a nepustili se do mě. Co asi tak škodlivého jsem mohl vložit

během těch dvaceti minut do těch malých dětských hlaviček?!

Máte nějaké životní krédo, nějaký vzor?

Pokud se někdo velmi lehkovážně vyslovuje o svém krédu nebo vzorech, se kterými se chce nějakým způsobem ztotožňovat, působí to na mě velmi nepřesvědčivě. Mnohé z toho, co vnímám jako důležité, můžete postupně poznávat třeba z kázání. Vzory, příklady a ideály jsou tajemstvím, které by se možná vyzrazením druhým postupně vytrácely. Je dobré udržet si svá tajemství.

Chcete něco vzkázat čtenářům Tomáška?

Kdesi jsem četl: Přesvědčujeme sami sebe, že život bude lepší, jakmile se oženíme, až budeme mít první dítě, až dětem bude přes dvacet, až se náš manžel nebo manželka srovná, až budeme mít hezčí auto, až odjedeme na dovolenou, až konečně odejdeme do důchodu? Pravda je však taková, že není lepší čas na to být šťastný než právě teď. Náš život bude vždy plný problémů. Je lepší si tuto skutečnost připustit a rozhodnout se být šťastný navzdory tomu. Právě tyto různé obtíže jsou naším životem. Je třeba si vychutnávat každou chvíli, žít přítomný okamžik. Přestaňme čekat na to, až skončí škola, až dojdeme domů, až shodíme pět kilo, až začneme pracovat, až se vezmeme, až bude pátek večer. Přestaňme čekat na nové auto, splacení hypotéky, na jaro, léto, podzim nebo zimu, na prvního nebo patnáctého

v měsíci . . . Přestaňme stále čekat na své štěstí.

Nechci, aby to vyznělo jako nějaká fráze: Přeji všem čtenářům, aby zakoušeli v každé chvíli štěstí a radost z následování Krista. Nebojme se o Něm svědčit okolnímu nevěřícímu světu. Věřím, že nás Pán pravou radostí a štěstím po zásluze odmění a nebude to „až jednou“ na věčnosti.

*rozhovor připravila
Jarka Cýrusová*

Slovo nemocným

Váš nebeský Otec ví, co potřebujete.

Mt 6, 32

Když někoho postihne vážná nemoc, měl by ji přijmout jako Boží vůli. Nemá se však chovat pasivně, ale má udělat všechno, co je v jeho možnostech a silách, aby znovu získal zdraví a uchoval si je. Má využít všechny přirozené prostředky, léky, má se důsledně řídit radou a doporučením lékaře. Když však nedosáhne dokonalého výsledku nebo když je výsledek slabý, má v tom vidět Boží vůli a důvěřovat Bohu. Uchrání se tak malomyslnosti a beznaděje.

Máme usilovat o to, aby náš vztah k Bohu byl založen na důvěře v jeho pomoc. Té dosáhneme, když si uvědomíme Boží vlastnosti, hlavně vztah Boha ke každému člověku. Tato důvěra v Boží pomoc pomůže vyléčit každou nemoc duše i těla. I v těžkých situacích si musíme být vědomi

toho, že i když jsme nevěrní a opouštíme Boha, On zůstává vždy věrný, nikdy nás neopustí. Musíme mít snahu naučit se důvěřovat Bohu, protože taková důvěra dává člověku vyrovnanost, spokojenost a jistotu za všech životních situací.

Máme si často uvědomovat, že Bůh je naším Otcem, který nás stvořil a který nám dává to, co potřebujeme k životu. Když budeme mít k Bohu takový vztah, nebudeme se dívat na události v našem životě jako na výsledek náhody, ale budeme za nimi vidět Boží působení, a to i tehdy, když hned nepochopíme vztah mezi Boží láskou a tím, co nás potkalo a co je pro nás těžké. Takovou naprostou důvěrou sjednocujeme svoji vůli s vůlí Boží. Taková důvěra by byla samozřejmá, kdybychom dobře znali Boží vlastnosti a jeho vztah ke každému z nás. On nám dokázal svoji lásku k nám tím, že obětoval svého Syna, aby nás vykoupil. On ve své vševědoucnosti a všemohoucnosti dovede řídit všechno k našemu dobru.

Boží dobrotu zdůrazňoval Ježíš ve svých podobenstvích a vyzýval lidi k důvěře v Boha. Tato víra a důvěra v Boha byly podmínkou, aby vyslyšel ty, kteří se na něj obraceli se svými prosbami.

Člověku můžeme projevit svůj vztah k Němu tím, že mu plně důvěřujeme. Každý, komu byla důvěra projevna, se snaží nezklamat toho, kdo mu důvěru projevil. Proto i naše naprostá důvěra v Boha a v jeho působení v našem životě je důkazem, že jsme svůj život postavili na jistotě, že On nás nikdy nezklame.

Když prožíváme svůj život v důvěře v Boha, když v Něm vidíme Otce a chceme důsledně plnit jeho vůli, máme jistotu, že jdeme po cestě, která vede do věčného života. O poznání Boží vůle a o důvěru v Boží působení v našem životě máme často prosit a spolupracovat s tím, co od Boha dostaneme.

O. J. Šik

Z farní charity

Vážení přátelé,

vracíme se k prosbě uveřejněné v 6. čísle Tomáška ročník XIII z 25. února 2007. Tehdy jsme hledali zajištění doprovodu staré paní z Domova pokojného stáří v Brně, Ptašínského 12 (občanské sdružení Naděje) na nedělní mši svatou v 11.00 hodin v našem kostele. Po opakování prosby se, jak je uvedeno v čísle 8 Tomáška, přihlásili tři dobrovolníci a tím byl doprovod zajištěn. V současné době tento počet klesl, a tak opět prosíme o pomoc při této službě, aby se mohli dobrovolníci vystřídat. Službu by pak bylo potřeba poskytnout přibližně jedenkrát za měsíc.

Doprovázená paní je zcela pohyblivá. Pouze se hůře orientuje a má ještě jednu prosbu: občasný doprovod na procházku ve všední dny v odpoledních hodinách. Prosíme, přihlaste se buď písemně do

schránky farní charity, nebo předejte vzkaz s kontaktním telefonem kostelníkovi, případně se přihlaste na telefonní číslo 549 254 573.

Při převzetí paní v domově je třeba se přihlásit a zapsat, aby bylo vše v pořádku, jedná se o bezpečnost svěřené osoby.

Víme, že i tato malá pomoc nezůstane u Pána bez odměny, a věříme, že se opět někdo přihlásí. Děkujeme.

Děkujeme za odevzdané brýle, předáme je při příštím sběru pro charitu.

Vedoucí farní charity u sv. Tomáše v Brně

Dopis na druhý břeh

Vzpomínky na zemřelé vedou často křesťanské spisovatele a básníky k tomu, aby vylíčili okamžiky umírání, ukázali na Boží lásku k umírajícím a naznačili pro nás tajemnou krásu posmrtného života. Otec Josef Koláček, S.J. je i spisovatelem. V minulosti působil v kostele sv. Tomáše v Brně jako zpěvák Svatotomské gregoriánské scholy a věnoval se i ministrantům. Po své emigraci a vysvěcení byl po dlouhá léta vedoucím českého vysílání rádia Vatikán. Kromě své kněžské práce a dalších duchovních aktivit se hodně zabývá studiem archivních materiálů, zejména těch, které se týkají působení českých jezuitů v zahraničí. Píše životopisy těchto spolubratrů, často mučedníků. Dopis na druhý břeh ukazuje umění P. Koláčka vyjádřit

hluboký duchovní vztah k zemřelému, k pozůstalým, k posmrtnému životu, Panně Marii a k Ježíši.

Zdeni,

dosud jsem chodil každý den se zrnky růžence nebo s růžičkami Zdrávasů. Kládl jsem je mlčky před Tebe nebo jen na noční stolek. Pouze po Jendovi jsem vzkazoval, že na Tebe denně myslím. Ty denní návštěvy a chvíle strávené s Tvými bolestmi a úzkostmi či záblesky naděje mi Tě přiblížily, že jsem si v duchu říkal či Tě oslovovat „sestřičko bílých laní“.

Píši Ti nyní na „druhý břeh“. Lidé by si mohli pomyslet – blázen! Ale mně se to zdá naprosto logické. Nemohl jsem být u Tebe v posledních hodinách a chvílích na této zemi, nést s Tebou chvíle samoty . . . s kým? Jen tuším – nevím to – žes stále ostřeji viděla, jak málo pomáhá blízkost lidí, jak slábne jejich moc, jak se blíží okamžik přechodu, lépe řečeno setkání s Tím, který je Pánem života a smrti. Jen tuším, jak se zaněcovala a sílila naděje na život bez konce, ano, tam na druhém břehu, kam Ti píšu. Jen tuším, žes jemně nahmatala mateřskou ruku Matky, ano, P. Marie. Jen tuším, jak Ti její blízkost dodávala sílu jít dál, až tam – na setkání s Ním. Jen tuším až závratnou radost, jež Tě pronikla, že dobře zná Tvé jméno, že je ojíněné častým vyslovováním, když Tě během života oslovoval a leckdy i volal: Zdeno! A nyní ho poznáváš po hlase jako Magdalena o velikonoční neděli ráno. Jí také řekl nenapodobitelným způsobem:

„Maria!“ a ona ho poznala a do jediného vydechnutí „Rabbuni!“ vložila své vyznání víry ve vzkříšení . . . jistě Jeho . . . ale pak i své.

Tak očima víry vidím Tvé setkání s Pánem.

„Zdeno!“ zaléhá do Tvých uší ještě zamlžených smutkem a loučením.

„Mistře!“ mlhu protrhává jistota vzkříšení a jako ozvěna se nese až k Tvým drahým, kteří pláčou a nemohou se zbavit svěřací kazajky smutku. Ale při každé modlitbě, kterou Ti budou posílat – i já – budeme dostávat od Tebe tento dar, snad i – ztichne-li dost naše srdce, budeme slyšet, jak Tvá něha šeptá: Kdybyste viděli, kdybyste věděli, já vás jen předešla, setkala se s Životem, který nekončí, setkala se s Láskou, s Ním trochu dříve. Ale vždyť – nezapomínejte na to – my se setkáme u Něho, v Něm.

Zdeni, já vím, že nemusím mít obavy, že mě nepoznáš, ale pro jistotu Ti prozrazuji poznávací znamení: ta zrnka růžence či růžičky Zdrávasů.

V Kristu Tvůj P. J. Koláček

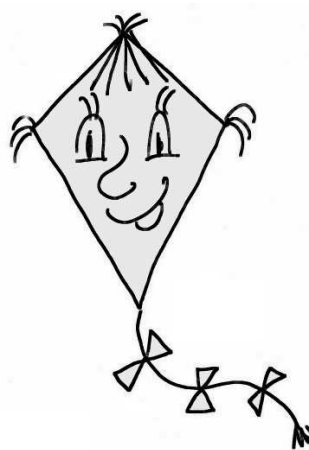
Z archivu PhDr. Jana Weinbergera

Pohádka

Nad kopcem za městem se vznášejí dva draci. Jeden majestátně stojí ve větru a občas udělá menší elegantní půloblouk. Kouká na svět velkýma modrýma očima a pusa se mu směje do daleka. Honzíkovi draka včera koupila maminka a on se na něj nemůže vynadávat. Ten druhý drak není zdaleka tak hezký. Oči mu skoro nejsou vidět a pusu má úplně nakřivo. Jen tak se třepetá ve větru, jako by chtěl každou chvíli spadnout. A to ho pouští velký kluk – aspoň sedmák odhaduje Honzík a opovržlivě se usmívá. „Ahojoj,“ ozývá se dětský hlásek. Na kopec vybíhají dvě malá děvčátka a hned se hrnou k tomu velkému klukovi. „Ahoj bráško, že nám ho půjčíš, vždyť jsme ti ho tak krásně pomalovaly, když jsi ho vyráběl.“ Honzík zalila vlna obdivu – tak on si ho dělal sám! No co, až budu tak velký, udělám si taky draka a lepšího, honem obdiv zahání. Teď jedna z těch malých holek přebírá klubko. Drak se zatřepotá a letí dolů k zemi. Kluk rychle převezme klubíčko a rozběhne se. Za chvíli se drak zas jakž takž drží ve vzduchu. „A teď já,“ dožaduje se ta druhá. Drak dělá různé kotrmelce, ale děvčátka nadšeně piští a spravedlivě se střídají. Vítr postupně sílí a Honzík má co dělat, aby draka udržel. Když se ohlédne, vidí, že velký kluk přitahuje svého draka dolů: No jo, ten jeho drak opravdu nic nevydrží, myslí si Honzík opovržlivě a pyšně pohlédne na svého draka. Ale co to? Mraky už nejsou šedivé,

ale černé a znenadání se spustí prudký déšť. Honzík honem přitahuje draka, ale vítr sílí a drak se brání. Najednou z ničeho nic se otočí, letí střemhlav dolů a prudce narazí na tvrdou zem. Honzík běží se zatajeným dechem k drakovi. Jedna z hlavních špejlí je zlomená! Honzík čupí u draka a je mu do pláče. „Možná to půjde spravit,“ ozve se za ním hlas velkého kluka. „Půjdem k nám do kůlny a pustíme se do toho.“ Kluk bere opatrně draka a usměje se: „Já jsem Marek.“ „Já Honza,“ vzmůže se Honzík na odpověď. „Když to nepůjde, uděláme nového,“ říká Marek a obhlíží draka. „Cože?“ vydechne Honzík, „ty bys mi pomohl vyrobit draka?“ „Proč ne? Mě to baví. Ale pusu si musíš namalovat sám, nebo ji budeš mít pěkně nakřivo.“ „Já nebo ten drak?“ směje se Honzík a cítí se nezaslouženě obdarován. „Tak co, holky, pomalujete mi taky draka?“ zatahá menší děvčátka za copánek. „Jasně, hurá, sláva, jde se na draka!“

Marie Sojka Veselá

zdroj: edunet.cz

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

říjen se pomalu chýlí ke konci a vás už podobně jako Katku a Marka na obrázku čekají dvě události. Jaké? Přijdete na to snadno První tajenku vyluštíte z obrázku tak, že najdete poztrácená písmenka a seřadíte je podle čísel, která jsou u nich napsaná.

Druhá tajenka je psaná tajnou šifrou. Zkuste na ni přijít samy, případně je tu pro vás nápověda. (Všechna písmenka jsou bez háčků a čárek a jsou posunutá v abecedě o 1 dozadu).

EVTJDLZ

Marta Ješterka Svobodová